

Bernal, 6 de setembre de 1992

Estimat Joaquim,

t'agraeixo que t'animessis a trencar el gel i que hagi estat prou comprensiu davant la immensa feinada en què em trobo immers. De mica en mica, però, i a base de pensar com un bastaix, he pogut anar alleugint una mica la càrrega que pesava sobre aquesta bèstia. He liquidat el Lodge i el Durrell, més un centenar passades de pàgines de Middlemarch. Ara, ja he encetat el Kipling, que em dona una feina de mil dimonis, car és una mica críptic i, de més a més, l'home malda per reproduir els dialectes de l'anglès de l'Índia, cosa que en dificulta la traducció de mala manera. No hi ha dubte que me les trien, les obres. I ja en tinc tot allò ple, de bregar amb els textos enrevessats. Cada vegada més, el meu mal no vol scroll, però, fatídicament, cada vegada em veig obligat a pensar més. Em passo les hores de cap a la màquina d'escriure, traduint gairebé d'una manera compulsiva, amb la gran angouxa de no arribar a fer la quantitat de fulls necessaris per poder continuar fent bullir l'olla, ja que el rendiment de les pessetes que guanyo es va reduint de dia en dia, perquè els preus van augmentant, malgrat l'estabilitat tan ponderada pels polítics i governants, i, en canvi, el dòlar continua planxat. La inflació acumulada (xifres oficials, eh?) des que va començar el pla és del 40%, o sigui que a mi se m'ha reduït el poder adquisitiu en aquesta mateixa proporció, però corregida i augmentada, ja que la realitat diu que el percentatge és molt més superior.

Quant als Jocs, van poder veure el començament i el final, retransmesos directament, i van quedar demostrades dues coses: que els catalans ens vam lluir i que Catalunya, a pesar de tenir llengua i bandera pròpies, és Espanya. I jo encara tinc la ràbia al cos per les detencions d'independentistes i les consegüents tortures, una cosa aberrant sempre i sobretot en un estat que es diu democràtic, i que si les institucions de casa nostra no van amb compte, ens podem trobar que un dia tinguem 30.000 desapareguts, com va passar a l'Argentina. Entre els torturats, hi havia en Ramon Fiqué, el co-autor del Diccionari Eròtic i Sexual, a qui vaig conèixer a l'EUPI, quan hi vaig fer el seminari sobre traducció.

L'URC amb les nostres cartes encara no ha sortit? I el vídeo sobre en Pedrolo, tampoc? Vaig rebre un butlletí de PRea on hi ha una entrevista teva, me'l vas enviar tu? Gràcies pel retall del DdB. Per la meva banda, t'adjunto les fotos de la xerrada que hi vas fer a Reus i una on hi som tots dos, davant la font de la Portaferriassa.

El mes passat, vaig tenir ocasió de veure durant unes hores només, en Ricard Salvat, que va venir amb la seva muller per donar unes classes a l'Institut del Teatre d'aquí, i en Jordi Mir, que va venir de turisme amb la dona i les filles, i em va dir que et coneixia força. Nosaltres ens vam conèixer durant el congrés del PEN i ja em van dir que segurament farien un tomb per aquests verals, ja que hi tenen parents.

Qui ja està fent la maleta és el nostre fill Xavier, que el dia ll s'embarcarà amb els integrants del cor universitari del COMHAUE, de Neuquén, cap a València, on se celebrarà el festival internacional de cors universitaris la setmana del 14 al 20. Té pensat de venir uns dies a Barcelona, un cop acabat el festival i la gira, si és que la fan, de manera que suposo que us podreu veure i conèixer, ni que sigui breument.

La Glòria, com et pots imaginar, va venir encantada d'haver-vos vist a tots, així com de tot el que va veure i viure durant el viatge. Li va anar bé d'assistir a l'acte de la presentació del primer volum de El jardí de Samarkanda, perquè així va poder veure molta gent en un mateix moment. Com és natural, però, va lamentar que la trobada amb certes persones, entre elles tu, no ~~hag~~ hagués estat més llarga o s'avintejada.

Veig que encara tens corda per intentar d'obtenir un nou premi, ni que sigui petit. I bé, no deixa de ser un estímul, tot i que em sembla que no te'n calen per escriure, oi? Tant de bo te'n surtis!!

Avui mateix, he escrit als Clapés, i la setmana passada, vaig escriure a en Matthew, a qui devia carta, i a en Jaume Ruaix, qui em va anar enviant una postal de cada ciutat on paraven, amb la seva companya, la Montserrat de Columna, durant un periple que van fer per Europa.

No estic gens d'ullera, estimat amic, de manera que plego. Espero que la propera teva sigui més llarga, i la meva, també. Una forta abraçada i records de tots